

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μεταφράσιν Χαρ. Ἀνρίον. — Βασβολὸδ Κρεστόδσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μεταφράσιν Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Fernan Caballero : ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ, Ἰσπανικὸν διήγημα. — Gabriel Dantragues : ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βιβλίου**, ἧτις εἶχε προκηρυχθῇ διὰ τὴν 1^{ην} Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 1^{ης} Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων των — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἥδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ἂν οἱ ἐπὶ τῶν θωρηκτῶν ὑπέφερον, πολλῶ μᾶλλον ὑπέφερον οἱ ἐπὶ τῶν τορπιλλοβόλων. Εἰς τὴν στενὴν ἐκείνην ἐπιφάνειαν τῶν ὀλίγων μέτρων συνηνοῦντο πᾶσαι αἱ νοσηραὶ αἰτίαι. Ἦτο ἀδύ-

νατον ν' ἀποφύγῃσι τὴν φοβερὰν θερμότητα τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν στέγην, τὴν καλύπτουσαν τὸν θάλαμον τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τὸν τοῦ πληρώματος, ἡ θερμοκρασία ἦτο ὡσεὶ καμίνου. Εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἴστατο ὁ κυβερνήτης, ἡ ταυτόχροτος ἀντανάκλασις τῆς σιδηρᾶς στέγης καὶ τῶν ὑελίνων φακῶν ἐτύφλωνε, προσβάλλουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ πρόσωπον καὶ ἐκ τοῦ πλαγίου. Οἱ θερμασταὶ καὶ οἱ μηχανικοὶ, ἐκ τῆς διπλῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἡλίου καὶ τῆς καμίνου, ἔθνησκον ἐξ ἐξαντλήσεως τῶν δυνάμεων. Ἐμαγεύεον κατ' ἀνάγκην ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅτε κατὰ τύχην εἶχον τροφὰς νωπὰς. Ὁσμέραι ἡ κατάστασις καθίστατο ἀφόρητος.

Ὁ Φριδερίκος ἠσθάνετο ἐαυτὸν βαθμηδὸν καταλαμβανόμενον ὑπὸ ἀνηλεοῦς ἀπελπισίας. Αὐτὴ ἦτο λοιπὸν ἡ δόξα! αὐτὴ ἡ προσδοκωμένη δρᾶσις! Ἡ Γαλλία ἔπεμπε τὰ τέκνα τῆς εἰς τὴν φονικὴν Ἀνατολὴν διὰ νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν φρικτῶδη ἐκ τοῦ φλογεροῦ κλίματος φθορᾶν. Ἀ, ὁ θάνατος, ὁ βρέμων θάνατος! τῶν μαχῶν, πόσον εἶνε ἐπιθυμητὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν φοβερῶν αὐτῶν στερήσεων, τῶν παραλυτικῶν αὐτῶν ἀποχαυνώσεων, ὧν οὐδὲν μετριάζει τὴν φρίκην!

Τί ὠφέλει κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἡ γελοῖσσα ἀποψὶς τῶν μαγικῶν χωρῶν, εἰς ἃς ἀπεβιβάζοντο μόνον ὅπως ὀρύξωσι τάφους; Στῖναι εὐρίσκοντο εἰς τὴν παραλίαν καὶ καρχαρίαὶ παρὰ τὴν αὐλακα ἐκάστου πλοίου. Ὅσῳκις κατεβιβάζοντο εἰς τὴν θάλασσαν τὰ πτώματα τῶν ἀτυχῶν θνησκόντων, μόνῃ ἡ προσδεδεμένη εἰς αὐτὰ σφαῖρα ἔφθανεν εἰς τὸν πυθμένα. Συχνάκις ἐφαίνετο ἡ ἀνδρὴς ράχις τῶν κητῶν ρυτιδοῦσα τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος. Οἱ καρχαρίαὶ ἐξετέλουν ἐν τάχει τὸ ἔργον των, αἰέποτε πειναλέοι καὶ μὴ ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου, ὡς προησθάνοντο ἐπικειμένην ἀφρονον βοράν.

Ἄλλ' ἀδιάφορον! Τοῦτο ἐπέβαλλε τὸ καθήκον. Ἐκεῖνοι, ὅσοι ἐξετέλεσαν τὸ ἐαυτῶν ὑπὸ παρομοίας περιστάσεις, δύ-

νανται μόνον νὰ λαλήσωσιν. Μία μόνῃ παρηγορία ὑπῆρχε διὰ πάντας τοὺς ἄνδρας τοῦ στόλου, ὅτε κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν συνηθροίζοντο περίξ τῆς ναυαρχίδος. Πάντες σκυθρωποὶ, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσταλμένους καὶ περιστεφομένους ὑπὸ κυανίζουσας ἄλω, ἕνεκα τῆς ἐξαντλήσεως, προσήρχοντο ὅπως ἴδωσι τὸν μέγαν ἀρχηγὸν ἐπιθεωροῦντα δι' ἐνὸς βλέμματος τὸν περὶ αὐτὸν συνηθροισμένον στόλον. Ἡ Γαλλία ὁλόκληρος ἀνέζη ἐκεῖ ἐπὶ τινὰς ὥρας.

Εἶτα ὁ ἐφιάλτης τοὺς κατελάμβανεν, ἐργηγορότας εἰσέτι, ὁ ἐφιάλτης τῆς τοποθεσίας ἐκείνης, τῆς ἀπαστραπτούσης ἐκ φωτός, μὲ τὸ κυανοῦν στερέωμα, μὲ τοὺς ἰοχρόους ὀρίζοντας, μὲ τοὺς καταυγαζομένους λόφους, οἵτινες διεγράφοντο ἐπὶ ὁμοιομόρφου πεδίου, μὲ τοὺς πύργους καὶ τὰ τεῖχη, μὲ τὰ φαντασιώδη φυλλώματα, μὲ τὰς ἰόγκας, τὰς φερούσας ἄλλεπαλλήλους ὀρόφους μὲ τὴν κιτρίνην ὄψιν τοῦ βρίθοντος πληθυσμοῦ, οὗ ὁ ὑπόκωφος ψίθυρος ἐδόμβει περὶ τὰ ἐκκωφανόμενα ὦτα.

Ἦλθε κατόπιν ἡ περίοδος τῶν βροχῶν καὶ τῶν καταιγίδων, τότε δὲ χωρὶς νὰ ἐλαττωθῇ ἡ θερμότης, ὁ οὐρανὸς ἔμενε δι-αρκῶς συννεφώδης καὶ βαρὺς. Διὰ μέσων τῶν ἀενάων ἀπὸ τῶν νεφῶν κρεμασμένων ρανίδων τῆς βροχῆς, αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ὡς νὰ διήρχοντο διὰ μέσου μυριάδων πρισμάτων, ἐξήντηλσαν καὶ τὰς τελευταίας τῶν ναυτῶν δυνάμεις, ἀπορροφῶσαι, οὕτως εἰπεῖν, τὸν χυμὸν τῆς ζωῆς. Ἡ νόσος ἤρχισεν ἤδη νὰ θερίζῃ ἀνηλεῶς, ἡ δὲ ἐργασία νῆξεν. Νυχθημερὸν τὰ πλοῖα ἦσαν ὑπὸ ἀτμόν.

Εἶχε γνωσθῇ ἤδη ἡ ἐν Λάγκ-Σὸν ἐνέδρα καὶ ἀφ' ὅλα τὰ ἐγκαρτεροῦντα ἐξ ἀνάγκης στήθη ἀνεπηδά ἡ κραυγὴ τῆς ἐσχάτης ἀγανακτήσεως. Ἦτο ὁ μὲν Αὐγουστος καὶ ὤφειλον νὰ ἐνεργήσωσι τὸ ταχύτερον, διότι ἐνδεχόμενον ἦτο ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην νὰ ἐγερθῇ τυφὼν τις ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰαπωνίας καὶ νὰ διασκορπίσῃ ἢ νὰ κατασυντρίψῃ ὑπὸ τὰ

δύματα τοῦ ἐχθροῦ ὁλόκληρον τὸν στόλον, οὐ αὐτὸς ἐχλεύαζε τὴν ὑπεράνθρωπον ὑπομονήν.

Ἀπὸ τῆς 10 Αὐγούστου ἤρχισε νὰ ἐπικρατῇ ὁ πυρετὸς τῶν προπαρασκευῶν.

Ἐπὶ τοῦ Τορπιλλοβόλου 29 ἡ ἐργασία ἠϋξήσε καταπληκτικῶς. Τὸ πλοῖον ἔπρεπε νὰ εἶνε κατὰ πάντα ἕτοιμον. Δις τῆς ἡμέρας εἰς τῶν ἀνδρῶν ἐβυθίζετο εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ ὑφάλα μέρη τοῦ σκάφους καὶ ἀποσπᾶσθαι τὰς πολυαρίθμους κογχύλας, αἵτινες βρίθουσιν εἰς τὰς θαλάσσας ἐκεῖνας, ἐξακριβώσῃ δὲ ἐνταυτῷ ὁποῖα ἦτο ἡ κίνησις τῆς ἑλικος. Πρὸς τούτοις ὤφειλον λεπτομερῶς νὰ ἐπισκοπῶσι καὶ πάντα τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σκάφους. Ἐνεκα σφοδρᾶς προσκρούσεως εἶχεν ἐπέλθει εἰσροὴ ὕδατος εἰς τὴν ἀνθρακκαποθήκην.

Ἐδέησε νὰ τὴν φράξωσιν. Ἐδέησε πρὸς τούτοις ν' ἀλλάχθωσι δύο πλάκες τοῦ λέβητος, αἵτινες εἶχον φθαρῇ ἕνεκα τῆς κακῆς ποιότητος τοῦ ὕδατος τοῦ Μίν. Ἐπίσης καὶ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐνηργήθη ἡ ἐπισκευὴ ἡ ὁ καθαρισμὸς τῶν διαφόρων ἀναγκαίων διὰ τὴν ἐπίθεσιν ὀργάνων, ὧν τινὰ εἶχον ὀξειδωθῇ ἕνεκα τῆς ὑγρασίας. Ὅτε τὰ πάντα ἡτοιμάσθησαν προέβησαν εἰς τὰ ὕστατα πειράματα, αὐτὴ δὲ ὑπῆρξεν ἡ κρίσιμος στιγμή. Ἐγκλειστοὶ εἰς τὸ διαμέρισμά των οἱ θερμασταὶ ἐδέησε νὰ ὑποστῶσι τὴν πίεσιν ἐννέα ἀτμοσφαιρῶν. Ἡ θερμοκρασία ἀνῆλθεν εἰς 60 βαθμούς. Πάντες ἐνόουν ὅτι ἐπέκειτο ἡ δρᾶσις, καθότι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσωσιν οὕτω πως, οὐδ' ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας.

Τὴν 18 Αὐγούστου ὁ ναύαρχος προσεκάλεσε περὶ αὐτὸν πάσας τὰς δυνάμεις, ἃς διέθετεν. Αἱ ὁδηγαὶ ἐδόθησαν λεπτομερῶς καὶ ὠρίσθη ἐκάστου ἡ θέσις ἐν τῇ μάχῃ.

Τέλος τὴν 21 τοῦ αὐτοῦ μηνός, κατὰ τὴν πρωΐαν, τὸ θωρηκτὸν Βιλλάρ, καταλειπὸν τὴν παρὰ τὴν Παγόδαν θέσιν του, ἠγκυροβόλησεν ἀπέναντι τοῦ ναυστάθμου τοῦ Φοῦ-Τσέου, συνοδευόμενον παρὰ τῶν θωρηκτῶν Θριαμβευτοῦ, Δεσταίν καὶ Διγκάλ-Τρουέν, παρὰ τοῦ ἀγγελιαφόρου Βόλτα, ἐφ' οὗ ἔμελλε ν' ἀνυψώσῃ τὴν σημαίαν του ὁ ναύαρχος, παρὰ τῶν κανονιοφόρων *Λυγκός*, *Ἀσπίδος* καὶ *Ἐχίδνης* καὶ παρὰ δύο τορπιλλοβόλων, ὧν ἓν ἦτο τὸ 29.

Τὴν 22 ὁ ναύαρχος Κουρμπέ εἰδοποίησε τὰς ἐν τῇ πόλει εὐρωπαϊκὰς ἀρχὰς ὅτι τὴν ἐπομένην 23 Αὐγούστου ἔμελλε ν' ἀρχίσῃ τὸ πῦρ κατὰ τοῦ φρουρίου καὶ τοῦ ναυστάθμου καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ξένων δυνάμεων ὤφειλον νὰ λάβωσι τ' ἀπαιτούμενα μέτρα πρὸς προφύλαξιν τῶν ὁμοεθνῶν των.

Δ'

Σοβαρὰ καὶ ἐπίσημος ὑπῆρξε διὰ τὸν Φριδερίκον Πλεμόν ἡ νύξ τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Αὐγούστου.

Διῆλθεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ τορπιλλοβόλου του.

Εἶχε λάβει τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπιστο-

λὴν τοῦ Κεργὸρν, ἐδέησε δὲ ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ὑπὸ τὴν λάμπιν ἐνὸς φανοῦ.

Ὡ! ἡτο φοβερὰ ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη!

«Φίλτατέ μου Φριδερίκε, ἔγραφεν ὁ ἐν Γαλλίᾳ φίλος σου, πρόκειται νὰ σοῦ ἀνακοινώσω θλιβερὰ νέα, καὶ αἱ ἐρωτήσεις, ἃς μοὶ ἀπέτεινες, με ὑποχρεοῦσι νὰ σοὶ εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

»Ἐδὼ τὰ πάντα μετεβλήθησαν. Ἐμαθα τὴν ἱστορίαν σου, ἡ μᾶλλον εἶπεῖν, τὴν ἱστορίαν τῆς ρήξεώς σου, διότι πρόκειται περὶ ρήξεως ὀριστικῆς καὶ μὴ πρὸς βάρος. Ἄν δὲν ἤθελες ἀναχωρήσει, ἴσως τὰ πάντα θὰ διωρθοῦντο. Ἀλλὰ με τὸν τρόπον, μετὰ τοῦ ὁποίου ἀπεχαιρέτισες τὴν οἰογένειαν, εὐκολον ἦτο νὰ προῖδῃ τις, ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ προέβαιεν εἰς τὰ πρῶτα περὶ συμφιλίωσης διαβήματα. Ἄν πρέπει νὰ πιστεύσω ἐν τούτοις τὴν κυρίαν Διλλιέρ αὐτὴ οὐχ ἦτον προέβη καὶ σὺ ἠρνήθης. Οὐδὲν μοὶ εἶπες περὶ ὧν αὐτῶν, φίλτατέ μου. Ἀναντιρρήτως ἐξωθεῖς τὴν ὑπερῆραν μὲχρι σημείου ὑπερβολικοῦ».

Με τοὺς ὀφθαλμοὺς θολοὺς, ὁ Πλεμόν ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν.

Ὁ Κεργὸρν εἰσῆρχετο εἰς λεπτομερείας διηγείτο τὰ πάντα μετὰ καταφανοῦς προσπαθείας, ὅπως μετριάσῃ τὴν ἐκ τῆς κακῆς εἰδήσεως ἐντύπωσιν. Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἀνεπήδα φαινή εἰς πᾶν μέρος τῆς ἐπιστολῆς του.

Αἱ πρῶται μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ἡμέραι ὑπῆρξαν σκληραὶ διὰ τὴν Λευκὴν. Δὲν ἐδέχθη καμμίαν πρόσκλησιν, ἀλλ' ἐκλείσθη εἰς τὸν θάλαμόν της, ὅπως θρηνητὴ ἐλευθέρως.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ἀνεφάνη. Ἡ εὐφάνταστος κόρη ἦτο τοιαύτη ἐκ φύσεως, ὥστε αἱ λύπαι δὲν κατελίπανον διαρκῇ ἔχνη ἐπὶ τῆς νευροπαθείας της.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, καὶ ὁ Γκιδάλ ὡσάυτως ἐπανῆλθεν. Κατὰ τὸ τετράμηνον διαστήμα τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ Παρισινὸς εἶχε προοδεύσει. Ἐσπέραν τινὰ διὰ μέσου τοῦ θεοῦ του προέβαλε καὶ τὴν υποψήφιότητά του. Ὁ γέρον ἦτο ἐπιτήδειος διπλωμάτης. Ἐπεσώρευσε πολλὰς δικαιολογίας καὶ ἐπτόησε τὴν ἀσθενὴ τὸν χαρακτῆρα κυρίαν Διλλιέρ. Ἡ θυγάτηρ της δὲν ἐγένετο ἄρᾳ γε ἀντικείμενον προσβλητικῶν ὑπονοιῶν, μνησθειςδῶν ἕνεκα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Φριδερίκου, ἡτις ἰσοδυναμεῖ με ἐγκατάλειψιν; Ὁφείλε νὰ παραιτηθῇ εἰς τὸ ἐξῆς τοῦ περιπετειώδους ἐκείνου μυθιστορήματος. Ὁφείλε τὸ ταχύτερον νὰ διασκεδάσῃ πᾶσαν ἀφορμὴν, ἐξ ἧς ἠδύνατο νὰ πάθῃ ἡ ὑπόληψις τῆς θυγατρὸς της. Ἡττηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων ἡ κυρία Διλλιέρ ἐστέναξε κατὰ πρῶτον καὶ εἶτα ἐνέδωκεν.

Ἡ Λευκὴ ἐφάνη ἰσχυροτέρα. Ἀντέταξε κατ' ἀρχὰς ἀρνήσιν κατηγορηματικὴν. Ἐξηκολούθει ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀπόντα καὶ δὲν εἶχε σαφῇ ιδέαν ἀκόμη περὶ τῆς σοβαρότητος τοῦ τραύματός της. Ἦθελε τοῦλάχιστον νὰ περιμένῃ. Ἄλλος παρὰ τὸν Λεοπόλδον θὰ ἔλκε τὴν πολιορκίαν· πλὴν αὐτὸς δὲν προσεῖχε πολὺ εἰς τὰ κεντῆ-

ματα τῆς φιλοτιμίας του, καὶ ἔσχεν ἐξηγήσιν μετὰ τῆς νεάνιδος.

Ἀφ' ἐτέρου ἐπιστολῇ, προερχομένη ἐκ Μαδαγασκάρης, συγγενοῦς τινος λίαν ἀπομακρουσμένου τῆς κυρίας Διλλιέρ, ὑπεστήριζε τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κυρίου Γκιδάλ. Ὁ γράφων ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, διότι καὶ μεταξὺ τούτων ὑπάρχουσιν τινες ἰσχυρογνώμονες ἐν τῇ μνησι-κακίᾳ, οὗτος δὲ ὑπῆρξέ ποτε ἀντίζηλος τοῦ πατρὸς τοῦ Φριδερίκου, ὃν προὔτιμησεν ὡς σύζυγον ἡ κυρία Πλεμόν.

Τρεῖς ἐβδομάδες παρήλθον, μετὰ τὸ πέρας τῶν ὁποίων ἡ Λευκὴ ἀπεφάσισεν αἰφνιδίως νὰ συγκατατεθῇ. Τὴν φορὰν ταύτην οἱ ἀρραβῶνες ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς, τῇ αἰτήσῃ δὲ τοῦ Λεοπόλδου ὁ γάμος ὠρίσθη διὰ τὴν 15 Σεπτεμβρίου.

Αὐτὰς τὰς εἰδήσεις ἀνεκοῖνου πρὸς τὸν κυβερνήτην τοῦ Τορπιλλοβόλου 29 ἡ ἐπιστολὴ τοῦ φίλου του Κεργὸρν.

Ὁ Φριδερίκος ἦτο μόνος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ· ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ ἐλευθέρως καὶ ἔκλαυσεν.

Παρὰ τοὺς πόδας του ὁ Ζιλδά, τῇ ἀδείᾳ τοῦ προῖσταμένου του, ἐκοιμάτο παρὰ τὸν οἶκακα.

Ὁ Πλεμόν ἐξῆλθεν ἐκ τῆς θέσεώς του. Ὁρθιος εἰς τὸ κατὰστρωμα, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς στέγης ἐθεώρει τὴν γαλήνιον νύκτα.

Πανταχοῦ, ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν ἐπεκράτει σιγὴ, ἣν ἐτάρασσε μόνος ὁ παφλασμὸς τῶν βραχέων κυμάτων τοῦ Μίν, προσκρουόντων κατὰ τῶν σκαφῶν καὶ τὸ μονότονον καὶ κανονικὸν βῆμα τῶν ναυτῶν, οἵτινες ἐφρούρου ὡς σκοποὶ παρὰ τὰ πλήρη τηλεβόλα. Εἰς τὸ βάθος ὁ ὀρίζων συνεχέετο ἐν ἀποστάσει μετὰ τοῦ ζόφου. Ἀντικρὺ ἡ μεγαλὴ σινικὴ πόλις καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ συνοικία ἐκοιμῶντο, ἡ μὲν κατεχομένη ὑπὸ τῆς μοιραιοδοξίας, ἡ δὲ ὑπὸ τῆς συναισθήσεως τῆς ἰδίας ἀσφαλείας, ὑπὸ τὴν λάμπιν τῶν φανῶν αὐτῶν. Ὁ ναύσταθμος ἐξηκόντιζε τῇδε κακεῖσε τὰ ἡλεκτρικὰ του φῶτα, ὑπὸ τὴν λάμπιν τῶν ὁποίων ἐλεύκαζον ἀλληλχοδιαδόχως τὰ φάσματα τῶν πλοίων τοῦ σινικοῦ στόλου καὶ τοῦ μέλλοντος νὰ ἐπιτεθῇ. Οὐδὲν προανήγγειλεν ὅτι ἡ σιγὴ ἐκείνη προηγείτο τῆς τρικυμίας τῆς ἀνθρωπίνης ὀργῆς, ὅτι ὁ ὕπνος ἐκεῖνος ἦτο ὁ πρόλογος τοῦ δράματος.

Βαθμηδὸν ἡ σφοδρότης τοῦ τραύματος ἐπραύνη ἐν τῇ ἀνδρικῇ καρδίᾳ τοῦ ἀξιωματικοῦ. Εἰς τί ἐχρησίμευον τὰ παράπονα; Κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, τὴν παραμονὴν τῆς μάχης, μήπως ἐγίνωσκε τί ἐπεφύλαττεν αὐτῷ ἡ αὖριον; Εἰς ποῖαν ἄρᾳ γε ἀπόστασιν εὕρισκετο ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου ἐκείνου κόσμου, ὅστις μᾶς περιβάλλει, μᾶς ψαύει, μᾶς περιλούει; Τὴν ἐπαύριον δὲν ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ εἶνε καὶ αὐτὸς εἰς τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ θανάτου;

Ἡρέμα ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου του δέσμην ἐπιστολῶν κιτρινισαῶν ἐκ τῆς πολυκαιρίας. Ἐπῆλθεν αὐτῷ ἡ ιδέα νὰ τὰς ρίψῃ ἐκεῖ, εἰς τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον

μετ' ὀλίγον κυλίον τόσα πτώματα, ἔμελλε νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ὑπαρξιν τῶσων ἄλλων ὀνείρων.

Παραφορὰ ἀπελπισίας σφοδρότερα τὸν ἀνεχάιτισεν. Ἀπεφάσισε νὰ τὰς φυλάξῃ. Τί θὰ τοῦ ἀπέμενεν ἐξ ἐκείνης, ἂν τὰς ἀπέριπτεν; Μηχανικῶς ἤνοιξε τὴν δεσμίδα. Ὁ ἀνεμος ἀφῆρπασε μερικά πέταλα τῶν μαρνανθέντων ρόδων καὶ περιέφερεν αὐτὰ ἐντὸς τῆς νυκτερινῆς σκοτίας. Ὁ ὤχετο τὸ ἄνθος τῆς νεότητός του, αἱ εὐώδεις στιγμαί, τὸ ἐπιζῶν Ἰνδαλμα τῶν ὀρκων, τῶν μειδιαμάτων, τῶν κρυφίων ἀσπασμῶν. Ἐπανεῖδε τὴν Λευκὴν οἶαν εἰδεν αὐτὴν τὸ πρῶτον. Ἀνέλαμψε πρὸς στιγμὴν ὁ παρελθὼν βίος του, ὅπως κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἐν Βιλλαφράγκκ εὐροτῆς. Κατὰ εἰρωνα δὲ συγκυρίαν ἔφθανε μέχρι τῆς ὁσφρήσεώς του εὐωδία ρόδων νεοθαλῶν, ὥσανεὶ τὴν χλωρίδα τῶν τροπικῶν ν' ἀντικαθίστα πρὸς στιγμὴν ἡ συγκερασμένη ζώνη.

Εἶδεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν προβαίνουσαν τὴν ἡμέραν. Εἶδεν ἐκ νέου τὸν οὐρανὸν λευκαίνόμενον, τὸν ἥλιον χρυσιζόντα βαθμὸν τὰς ἀκρωρείας καὶ τὰ παραλία, τὰ σήματα πολλαπλασιαζόμενα εἰς τοὺς ἰστούς τῶν πλοίων. Ὁ θόρυβος τῆς μάχης ἤρχιζεν ἤδη. Ἡκούετο ὁ κρότος τῶν τεραστίων τηλεβόλων στρεφόμενων ἐπὶ τῶν κιλλιβάντων αὐτῶν.

Ἀφ' ἐτέρου τὰ σινικὰ πλοῖα ἡτοιμάζοντο ν' ἀντιταχθῶσιν. Δύο θωρηκτά, τὸ Νάν-Γιὰ καὶ τὸ Διάρκ-Βὸν ἐλάβανον θέσιν ἐπιθετικὴν. Εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ὀρίζοντος ἐμπορικὰ τινὰ εὐρωπαϊκὰ πλοῖα, ἀνυψοῦντα τὰς σημαίας των, ἔφρουγον κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν, φοβηθέντα ἐκ τῶν πολεμικῶν ἐκείνων ἐνδείξεων.

Τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα ἐπὶ τοῦ 29. Τῇ διαταγῇ τοῦ Πλεμόν τὸ τορπιλλοβόλον ἠύξησε τὸν ἀτμὸν του καὶ τὰ μηχανήματα ὅλα ἡτοιμάσθησαν· ἡ τορπίλλη ἐκρέματο ἐτοίμη νὰ ἐξακοντισθῇ. Τὸ θανατηφόρον σκάφος ἐταλαντεύθη φρικτῶν ὅλων ὡς αἰλουροειδὲς ζῶον, ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς λείας του.

Αἰφνης ἀντήχησε κρότος τηλεβόλου.

Ἡ Ἀσπίς πρώτη ἤρχετο τοῦ πυρός. Ἡ ἑορτὴ ἤρχιζεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΕΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Παράδοξον! Ὅταν ὁ Πλάτων Βελτίσσεφ κατέπειθεν αὐτὴν ὅτι ἔπρεπε νὰ θανατώσῃ τὸν «γέροντα», ἡ σκέψις αὕτη ἐλάχιστον τρόπον προϋξήνησεν αὐτῇ· σή-

μερον μάλιστα, μετὰ τὸ γεῦμα, γινώσκουσα ὅτι ἡ πράξις αὕτη θὰ ἐξετελεῖτο ἀμέσως, διετέλει ἡσυχος· ἡ ἰδέα περὶ τοῦ βιαίου θανάτου, μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, οὐδόλως ἀπεικονίζετο αὐτῇ ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ φρίκῃ, σὺν τούτῳ δὲ ἔτρεφεν ἀόριστον τινα καὶ παραδόξον ἐλπίδα, ὅτι τοῦτο ἴσως δὲν θὰ ἐξετελεῖτο, ἢ θὰ ἐξετελεῖτο διαφοροτρόπως, καὶ ὅτι ὁ θάνατος οὗτος οὐδὲν θὰ συνεπείγετο εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν συνειδησιν αὐτῆς ἀποτέλεσμα. Ἐν γένει, εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν προσηνέχθη μετὰ τὸσαύτης ἐπιπολαιότητος, ὥσπερ μὴ ἐπρόκειτο περὶ θανάτου, ἀλλὰ περὶ κωμωδίας θανάτου καὶ ἐγκλήματος, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας τὰ πάντα καταλήγουσιν αἰσίως, καὶ ἅπαντες οἱ ὑποκριταὶ μένουσιν εἰς τὰς θέσεις των, εἰς τὸ ἔργον των καὶ ἡσυχως ἀπέρχονται οἰκαδε, λησμονήσαντες τὰ περὶ τῆς τραγικῆς ταύτης παραστάσεως, ἐν ἣ μόλις παρέστησαν ἀπὸ σκηνῆς. Ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα, ὑπακούουσα εἰς τὸν ἐξάδελφόν της, ἐφέρετο πρὸς τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ, ἀκριβῶς ὅπως ἀπὸ σκηνῆς παραστάσιν, ἥτις, καίτοι διαδραματίζεται, κατ' οὐσίαν ὁμως οὐδὲν μεταβάλλει, οὐδὲν διαταράττει. Καὶ ἐπίστευε καὶ δὲν ἐπίστευε, καὶ ἐν γένει ἐφέρετο λίαν ἐλαφρῶς πρὸς τὴν ἐπικειμένην πράξιν, κυρίως δὲ οὐδόλως ἐσκέφθη περὶ τοῦ προσώπου, ὅπερ ὄριστα νὰ διαδραματίσῃ ἐν τῇ προκειμένῳ δράματι.

Ἦδη δέ, ὅτε ἡ κυρία πράξις τοῦ δράματος ἐπαίχθη ὅτε τὸ ἔργον ἀμετακλήτως ἐξετελέσθη, αἰφνης παρουσιάσθη αὐτῇ ὁλόκληρον τὸ γεγονός, ἐν ὅλῃ τῇ φρίκῃ καὶ τῇ γυμνότητι τῆς ἀσχημίας του. Τῷ ὄντι μόνον τώρα, μόνον τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν εἰσῆλθε παρ' αὐτῇ ὁ ἐραστής, ὁ ἐκτελέσας τὸν φόνον, σύνειδεν αὕτη καὶ ἡσθάνετο ἅπασαν τὴν βχρεῖαν σημασίαν τῆς ἐκτελεσθείσης πράξεως.

* *

Ἀλλὰ πῶς καὶ διατί συνήνεσεν αὕτη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν πράξιν ταύτην, ἵνα σαφηνίσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο, δέον νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν κατὰ δύο-τρία ἔτη πρὸ τοῦ βεβαίου θανάτου τοῦ «γέροντος».

Ὁ μακαρίτης ἦτο ἄνθρωπος καλός, σύζυγος ἀγαθός καὶ ἀγαπητός, ἀλλ' εἰς ἄκρον ιδιότροπος. Τὰς «ἀθίκτους» τριακόσιαις χιλιάδας συνήθροισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, κυρίως ὅπως ἀφίσῃ μετὰ θάνατον ὀλίγον, τὸν σύζυγόν του ἐξησφαλισμένην καὶ καλὴν περιουσίαν. Οὐδέποτε ἀπέκτησαν τέκνα, ὡς ἐκ τούτου ἤθελε νὰ καταστήσῃ τὴν Εἰρήνην Βορίσοβναν μόνην κληρονόμον του. Διαθήκη, πρό τινων ἤδη ἐτῶν συντεταγμένη πρὸς ὄφελός της, ἦτο ἐπικυρωμένη καὶ δημοσιευμένη καθ' ὅλους τοὺς τύπους, οὗς ὁ νόμος κελεύει, οὕτως ὥστε, ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει ἡδύνατο νὰ διαμφισβητηθῇ ἡ γνησιότης αὐτῆς.

Ὁ μακαρίτης ἡγάπα πολὺ τὴν Εἰρήνην Βορίσοβναν, οὐδέποτε ὁμως, δι' οὐδεμιᾶς ἐξωτερικῆς ἐπιδείξεως, ἐξεδήλου τὸ αἰ-

σθημά του καὶ οὐδέποτε ἴσως ἐφέρετο πρὸς τὴν σύζυγόν του ὡς πρὸς ἡλικιωμένην καὶ αὐτεξούσιον. Θεωρῶν αὐτὴν ὡς παιδίον καὶ μὴ ἀναγνωρίζων ἐν αὐτῇ πλέον τοῦ κοινοῦ νοός, ἀπῆτει παρ' αὐτῆς μόνον νὰ φέρηται ἐν τῇ κοινωνίᾳ «ὡς ἐμπρέπει εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Βελτίσσεφ» καὶ ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα συνεμορφοῦτο ἐντελέστατα πρὸς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην.

Ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, ὡς οἰκοδεσποῖνα οὐδεμίαν ἀπολύτως ἐκέκτητο αὐτεξούσιον σημασίαν· αὐτὸς ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς, διηύθυνε τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐμίσθωνε καὶ ἀπέβαλλε τοὺς ὑπηρέτας, τὸν μάγειρον, καὶ ἔδιδε χρήματα δι' ὅλα τὰ καθημερινὰ ἔξοδα. Ἄν ἡ Εἰρήνη Βορίσοβνα ἐπεθύμει ἐνίοτε νὰ ἐξέλθῃ ἐφ' ἀμαξίας καὶ διέτασσε νὰ ζευξῶσιν εἰς τὸν δίφρον τοὺς φαίους ἵππους, ὁ ὑπηρέτης, πρὶν ἐκπληρώσῃ τὴν διαταγὴν της, διηυθύνετο πρὸς τὸν κύριον, ἵνα «ἀναφέρῃ» περὶ τῆς ἐπιθυμίας τῆς δεσποίνης καὶ ἡρώτα· «διατάσσετε κυρίως τὸ φαῖον ἢ τὸ μέλαν ζεῦγος;» καὶ ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς, πληροφορούμενος παρ' αὐτοῦ τούτου τοῦ ὑπηρέτου περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ καιροῦ καὶ περὶ τῆς υγείας τῆς δεσποίνης, ἐπέτρεπεν ἐνίοτε, καὶ ἄλλοτε δὲν ἐπέτρεπε, τὸν περίπατον, λέγων ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει: «μετάδος εἰς τὴν κυρίαν, ὅτι σήμερον δὲν θὰ ὑπάγῃ», καὶ ἡ κυρία ἔμενεν οἰκαδε, ἀνευ περαιτέρω λόγων καὶ ἐξηγήσεων, ὡς πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἀρνήσεως· ὁ μακαρίτης εἰς οὐδένα ἡγάπα νὰ διδῇ λογαριασμὸν τῶν πράξεών του. Ὡσαύτως, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀντὶ τῶν φαίων, οὗς ἐπεθύμει ἡ κυρία, ἐξεύγνυον τοὺς μέλανας, οὗς ἐκείνη δὲν ἤθελεν· ὁ Μάξιμος Γρηγόριεβιτς δὲν ἤξιον νὰ ἐξηγήσῃ αὐτῇ, ὅτι δὲν ἐπέτρεπε νὰ ζευξῶσι τοὺς φαίους, διότι χθὲς εἶχον κοπιάσει πολὺ. Ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τούτων, μίαν τῶν ὁποίων ἐφέρομεν ὡς παράδειγμα, δύναται τις νὰ κρίνῃ καὶ ἐκ τῶν λοιπῶν, ὅποια τις ἦτο ἡ ζωὴ αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς οἰκοδεσποίνης. Οἱ ὑπηρέται ἐφέροντο πρὸς αὐτὴν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς προσοχῆς καὶ σεβασμοῦ, διότι, διὰ τὸ ἐλάχιστον ἐλάττωμα τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου, ὁ κύριος θ' ἀπεδίωκεν αὐθαρρὶ τὸν ὑπηρέτην τοῦτον, ἀνευ οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως· ἀλλὰ καὶ σεβόμενοι αὐτὴν οἱ ὑπηρέται, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐν τούτοις ἐπιθυμίαν αὐτῆς ἐτόλμων νὰ ἐκπληρώσωσι, χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐρωτήσωσι τὸν κύριον: «εἰμπορεῖ;» καὶ «τί προστάζετε;»

Τοιαύτη ἀνέκαθεν ἦτο ἡ ἐν τῷ οἴκῳ ἐπικρατοῦσα τάξις.

Πρὸς τὰς ιδιοτροπίας τοῦ μακαρίτου ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ ἡ ἐξῆς: οὐδέποτε καθ' ὅλον τὸν βίον του ἔδιδεν εἰς χεῖρας τῆς συζύγου του κυριολεκτικῶς οὔτε ἐν καπῆκιον χρήματα. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη, ὅτε αὕτη ἐξέφραζεν αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἔχῃ ἰδιαιτέρα, ἔστω καὶ ὀλίγα χρήματα, ἐκεῖνος ἀπεκρίνετο κατηγορηματικῶς: «Οὐδεμίαν ἔχεις αὐτῶν ἀνάγκην. Τὰ χρήματα δὲν εἶνε δουλεῖα τῶν